

חוקרי שב"כ עינו את מ.ח. במהלך חקירתו

עדותו של מ.ח. בן 29, רווק, תושב שכם, עובד בחברה לממכר חלקי חילוף למכוניות

ב-15.11.05 בערך בשעה 01:30 חיילים כיתרו את הבית של ההורים שלי, השליכו פצצות הלם, והורו לכולנו לצאת החוצה. יצאנו והחיילים כיסו את העיניים שלי בחתיכת בד וקשרו את הידיים שלי מאחור באזיקי פלסטיק. החיילים הכניסו אותי לגיף צבאי וחיכיתי שם. אחר-כך ההורים שלי סיפרו לי שבזמן שחיכיתי החיילים ערכו חיפוש בבית והפכו בגדים וחפצים אחרים.

החיילים בגיף השכיבו אותי על הבטן ובעטו בי. הגיף נסע למחנה צבאי, נדמה לי שזה היה באלון מורה. הושיבו אותי על הרצפה כשהידיים שלי קשורות מאחור באזיקים והעיניים שלי מכוסות. אחד החיילים עמד לידי ושמר עלי. בשלב מסוים ביקשתי ממנו להתיר את האזיקים מהידיים שלי כי הם היו מאוד הדוקים והכאיבו לי, אבל הוא סירב והתחיל לתת לי סטירות ולקלל אותי. החזיקו אותי שם חצי שעה בערך ואז לקחו אותי לחווארה. גם בחווארה החזיקו אותי חצי שעה לכל היותר, ושם העבירו אותי לכלי-רכב אחר שלקח אותי לפתח תקווה.

הגעתי למתקן המעצר בפתח-תקווה בשעה 10:00 או 11:00. מישהו, שאני לא יודע מה ההכשרה המקצועית שלו, שאל אותי אם יש לי בעיות רפואיות ועניתי שלא. מיד אחר-כך לקחו אותי לחדר החקירה. בחדר החקירה הושיבו אותי על כיסא מברזל עם מושב ומשענת גב מפלסטיק. הכיסא היה מקובע לרצפה. את הידיים שלי אזקו מאחורי משענת הגב ואת האזיקים חיברו ללולאה בחלק האחורי של הכיסא. את הרגליים שלי אזקו באזיקי רגליים. אני לא זוכר עם חיברו אותם גם לרגליים של הכסא.

החוקרים לא השתמשו באלימות פיזית, אבל הם איימו עלי שיעבירו אותי לחקירה צבאית (תחקיק עסכרי), שישתמשו נגדי באמצעי חקירה שיכולים לשבור לי את הגב, שיפגעו לי באזור המפשעה ושיעצרו את ההורים שלי. במהלך כל החקירה החוקרים צעקו עלי וקיללו אותי.

בצהריים לקחו אותי לצינוק צר מאוד, סמוך לחדר החקירה, ונתנו לי שם ארוחת צהריים. הארוחה נמשכה רבע שעה או עשרים דקות ואז החזירו אותי לחדר החקירה ואזקו אותי שוב לכיסא שעליו ישבתי קודם. נשארתי בחדר החקירה עד השעה 19:00 או 20:00, ואז לקחו אותי לצינוק אחר שבו הייתי אמור לישון. הצינוק הזה היה בגודל של 2x2 בערך, ולא היה בו פתח לאוויר צח או לאור שמש, אלא רק פתחים של מזגן. הקירות היו מחוספסים כך שאי-אפשר היה להישען עליהם. בצד אחד של הצינוק היו חור לעשיית צרכים, כיור וברז מים. על הרצפה היו מזרון דק ושמיכות ושניהם הצחינו.

האוכל שהגישו לי היה באיכות ירודה ולא היה מספיק ממנו כדי לשבוע. ארוחת הבוקר כללה ביצה קשה שנראתה כאילו בישלו אותה לפני כמה ימים ולעיתים גם הסריחה, כפית של לבנה

וכמה פרוסות לחם. לא קיבלתי מלח. ארוחת הצהריים כללה נקניקיות וכמה פרוסות לחם וארוחת הערב כללה לבנה, כמה פרוסות לחם ותה קר.

בתקרה של הצינוק הייתה מנורה שדלקה 24 שעות ביממה, כנראה כדי להפריע לי לישון. בלילה הסוהרים נהגו לחבוט בדלת עם איזה חפץ ולהעיר אותי מהשינה.

בפתח תקווה החזיקו אותי 14 ימים רצופים, שבהם חקרו אותי כל יום בערך מ- 9:00 בבוקר ועד 18:00 בערב בערך, חוץ משישי ושבת. החקירה התנהלה באותה מתכונת שתיארתי קודם. בגלל שהאוויר בצינוק היה מחניק הייתי מותש והרגשתי שאני עומד לחלות. יומיים או שלושה אחרי שהגעתי לשם נתנו לי להיפגש עם עורך-דין.

אחרי 14 יום הודיעו לי שהחקירה שלי הסתיימה ומעבירים אותי לכלא רגיל. לקחו אותי לכלא מגידו ושם הכניסו אותי לחדר בגודל של 9x5 מטרים בערך, שנפתח לעוד חדר, בגודל של 6x4 מטרים בערך. בחדרים האלה היו עשרה או שנים-עשר עצירים.

ביומיים הראשונים שלי בכלא מגידו הראייה שלי הייתה מטושטשת והרגשתי חולשה בכל הגוף. בקושי יכולתי לעמוד על הרגליים והיו לי כאבי ראש וחום גבוה. רופא שבדק אותי הודיע לי שיש לי דלקת ריאות ונתן לי תרופה. אני חושב שהמחלה נגרמה מהתנאים הקשים בצינוק.

העצירים שהיו איתי בחדר במגידו התנהגו אלי בנימוס ודיברו אלי בצורה רגילה לגמרי. אחד מהם הציג את עצמו כאחראי על העצירים ואמר שהוא יכול ליצור קשר עם המנהיגים של הארגונים מחוץ לכלא ושאני צריך להודיע לו על התפתחות החקירה שלי, ולומר לו על מה חקרו אותי ומה אמרתי, וגם מה לא גיליתי בחקירה. בהתחלה לא חשדתי בו וגם לא בעצירים האחרים שהיו איתי בחדר, אבל לאט לאט התחלתי לחשוד בהם.

במגידו ראיתי אור שמש ונשמתי אוויר צח בפעם הראשונה מאז שנעצרתי. היה מספיק אוכל והאיכות שלו הייתה טובה. המזון כלל פירות וירקות טריים, בשר ועוף, והיה מבושל היטב ומתובל. אחרי 11 יום במגידו החזירו אותי למתקן המעצר בפתח תקווה.

כשהחזירו אותי לפתח תקווה עוד לא החלמתי מדלקת הריאות, אבל ביום שהגעתי לשם לקחו אותי לחדר החקירה. בחקירה הודיעו לי שבמגידו הייתי בחדר עם עסאפיר (משת"פים שתפקידם לדובב אסירים), ושבגלל שלא שיתפתי פעולה כיאות בזמן החקירה אני אעבור עכשיו חקירה צבאית (תחקיק עסכרי). באותו בוקר הכניסו אותי לחדר החקירה בשעה 09:00 והחזיקו אותי שם עד למחרת בשעה 7:00 בבוקר.

החוקרים הושיבו אותי על הכסא שעליו ישבתי בחקירה הקודמת וחקרו אותי שעות ארוכות. עד 22:00 בלילה בערך הם השתמשו רק באיומים וקללות, ולא באלימות פיזית. מהשעה 22:00 בלילה ועד 05:00 בבוקר למחרת בערך הם התחילו להשתמש באלימות פיזית. הם משכו את הראש שלי

אחורה באופן פתאומי ומשכו את הכתף שלי אחורה חזק כשהידיים שלי אזוקות מאחורי המשענת של הכסא, כדי לגרום לי כאבים בכתפיים. חוץ מזה הם נתנו לי מכות פתאומיות וחזקות במצח כדי למנוע ממני להירדם.

בשלב מסוים, בין השעות 22:00 בלילה ו-5:00 בבוקר, החוקרים שיחררו אותי מהכסא והורו לי להתיישב עליו כשהחזה שלי פונה למשענת. החוקרים אזקו את הידיים שלי מאחורי הקו ואת הרגליים שלי לבסיס של הכסא, ואז אחד מהם עמד מולי ודחף אותי אחורה, והשני עמד מאחורי ותמך בגב שלי עם היד שלו. בשלב מסוים החוקר שמולי המשיך לדחוף אותי אחורה ושזה שמאחורי הפסיק לתמוך בגב שלי, ואז הגב שלי היה נופל אחורה בזמן שהרגליים שלי עדיין אזוקות לבסיס של הכסא והישבן שלי מונח על המושב, וכל פלג הגוף העליון שלי היה מקושת לאחור. זה גרם לי לכאבים קשים מאוד בגב, החוקרים חזרו על זה הרבה פעמים. החוקר שעמד מאחורי נהג גם למשוך את הידיים שלי מאזור כפות הידיים כלפי מעלה, כשהידיים שלי אזוקות מאחור הגב וזה הגביר את הכאבים בכתפיים. בשלב מסוים הוא היה עוזב אותי פתאום כדי שאפול לאחור.

בשעה 5:00 בערך החוקרים הפסיקו להפעיל נגדי אמצעים פיזיים וגבו ממני עדות במשך כמעט שעתיים. בשעה 7:00 בערך לקחו אותי לצינוק. היו לי כאבים בכל הגוף ולא הצלחתי לישון. בשעה 10:00 לקחו אותי שוב לחדר החקירה ושאלו אותי אם יש לי משהו להוסיף. החזיקו אותי שם זמן קצר ואחר-כך לקחו אותי למרפאה של בית המעצר. אותו אדם שדיבר איתי כשהגעתי לשם בפעם הראשונה נתן לי משכך כאבים מאוד חזק ומרוכז, אבל פחדתי לקחת אותו וסירבתי. בשלושת הימים שאחר-כך לא חקרו אותי בכלל, והשאירו אותי בצינוק.

אחר-כך לקחו אותי שוב לחקירה, וחקרו אותי כל יום, חוץ משישי ובשבת, בין השעות 8:00 בבוקר ו-23:00 בלילה בערך, במשך חמישה שבועות. בתקופה הזו נפגשתי עם נציג של הצלב האדום. בשבועות האלה לא השתמשו נגדי באלימות פיזית אבל איימו עלי כל הזמן שיעשו את זה. בכל פעם שביקשתי ללכת לשירותים בזמן החקירה לקח כמה שעות עד שאפשרו לי.

השילוב של דלקת הריאות, האמצעים הפיזיים שהפעילו נגדי, מניעת השינה והתנאים הקשים שבהם הוחזקתי גרמו לי סבל רב.

כמה ימים אחרי החקירה האלימה הרשו לי להיפגש עם עורך דין, בפעם הראשונה מאז הימים הראשונים שלי במעצר. הגישו נגדי כתב אישום לבית המשפט הצבאי בסאלם על סיוע למבוקשים ואחזקת נשק. הדיון הקרוב נקבע ל-25.7.06.